എരിഞ്ഞുതീരാത്ത അക്ഷരങ്ങൾ

നടന്നു തീരാൻ ഇനിയും ബാക്കിയുള്ള വഴിത്താരയിലൂടെ അവൾ നടന്നു.

ഇനിയും എത്ര കാതങ്ങൾ! പകലിന്റെ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്ത കത്തിക്കാളലിൽ അവരുടെ നെറ്റിയിലൂടെയും കവിൾത്തടത്തിലൂടെയും ചെറിയ നീർച്ചാലുകൾ ഒഴുകിയിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സാരിത്തലപ്പ് കൊണ്ട് തലമറച്ച് അവൾ നടപ്പിന്റെ വേഗം കൂട്ടി.

പുല്ല് ശേഖരിച്ച് ഉന്തുവണ്ടിയിൽ നിറച്ച് ബലിഷ്ഠമായ കൈകളാൽ വണ്ടി വലിക്കുന്നയാൾക്ക് വേണ്ടി അവൾ വഴിയരികിലേക്ക് മാറി നിന്നു. ആ പുറകിൽ ഒരു കൊച്ചുപയ്യൻ അവന്റെ കൊച്ചുകൈകൾ കൊണ്ട് തള്ളിനോക്കാൻ ശ്രമിച്ച് നടക്കുന്നു.

"അച്ഛന് കൈത്താങ്ങ്. തന്നാലായത്." അവൾ മനസിലോർത്തു.

ഒരു നിമിഷത്തിന് തിരിഞ്ഞു നോക്കവേ ആ പയ്യൻ അവളെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. താൻ ശ്രദ്ധിച്ചെന്ന് മനസിലാക്കിയ അവൻ ജാള്യത മറയ്ക്കാൻ താഴെക്കിടന്ന ചുളുങ്ങിയ തൊപ്പി എടുത്ത് വണ്ടിക്കു പിന്നാലെ ഓടി.

ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ വീണ്ടും നടത്തം തുടർന്നു.

നടന്നു നടന്ന് തോട്ടുവക്കിലെത്തിയപ്പോൾ കാറ്റിന്റെ ഗതിക്ക് മന്ദമായി ഒഴുകി വരുന്ന കടലാസു വഞ്ചികൾ

അവരുടെ കണ്ണിലൂടെ.

ചുവപ്പു നാടയിൽ കെട്ടി മനസ്സിന്റെ അലമാരക്കുള്ളിൽ അടുക്കില്ലാതെ വച്ചിരുന്ന ഓർമ്മകളുറങ്ങുന്ന ഫയലുകളുടെ കെട്ട് പൊടി തട്ടി അവരെടുത്തു.

എത്ര ദൂരത്താണ് ഞാനിന്ന് നിൽക്കുന്നത്.

"അടുക്കള ചുവരിലെ അടുപ്പിൻ പുക ശ്വസിക്കാൻ മാത്രമാവരുത് നിന്റെ ജീവിതം." എന്നോടിത് പറയുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഒളിക്കിവരുത്തിയ അഗ്നിയുടെ കറുത്ത പുക അമ്മയുടെ നിശ്വാസങ്ങളിലൂടെ പുറത്ത് വന്ന് അടുക്കള ചുവരിൽ പതിഞ്ഞുപോയതാണെന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

അച്ഛനും മക്കൾക്കും വേണ്ടി സ്വപ്നങ്ങളെ എന്നേ പ്രതീക്ഷയുടെ താഴ്വരകളിൽ ഉടച്ചിട്ട അമ്മ.

അച്ചടി മഷി പുരളാൻ കാത്തുവെച്ച അക്ഷരങ്ങൾ അടുപ്പിൻ ചുവട്ടിൽ എരിച്ചുടക്കേണ്ടി വന്ന അമ്മ.

പുറമേ ഗൗരവത്തിന്റെ കട്ടിയുള്ള ചായം തേച്ച് ആരോടും അധികം അടുപ്പമില്ലെന്ന നടിച്ച അച്ഛനെ അമ്മ ഒന്നും ശപിച്ചിരുന്നില്ല.

കാരണം ചോദിക്കുമ്പോൾ 'പാടില്ല' എന്ന വാക്കല്ലാതെ മറിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞിരുന്നേയില്ല.

അക്ഷരങ്ങളോട് അധികം അടുപ്പമില്ലാത്ത അച്ഛൻ മകളെ അത്ര അകലത്തിൽ നിർത്താൻ ശ്രമിച്ചില്ല.

എഴുതുന്ന ഓരോ വരിയും സശ്രദ്ധം വായിച്ച് അച്ഛൻ തിരുത്തിക്കുറിച്ച വരികൾ.

തന്റെ ഇഷ്ടങ്ങളെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മഹാകാശത്തി-ലേക്ക് അച്ഛൻ പറത്തിവിടുന്നു.

അതുകൊണ്ടാകണം അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടങ്ങളെ തനിക്കിഷ്ടപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞത്.

തിരക്കേറിയ ഒരു ബാങ്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കൈപിടിച്ച് മകളെ അയക്കുമ്പോൾ ഗൗരവത്തിൽ ഇടുക്കിന്ന ആ മുഖം ആദ്യമായി ദീനമായി കണ്ടു.

അക്ഷരങ്ങളെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് കടത്തിവിടാൻ അനുഗ്രഹിച്ച് അമ്മ പിന്നിലേക്ക് നിന്നു. എന്നാലെന്നും പിന്നിലായിപ്പോയ അമ്മ.

ആദ്യമാദ്യം പത്രമാപ്പീസിലെ ജോലിയോട് വെറുപ്പേറുന്ന് ഇഷ്ട എതിർപ്പായിരുന്നില്ല.

പിന്നെപ്പിന്നെ, എഴുത്താരംഭിച്ചതോടെ ചെറിയ ചെറിയ പൊട്ടിത്തെറികൾ.

തടഞ്ഞുവെക്കാനാവാതെ അക്ഷരങ്ങൾ ചുറ്റുപാടിലധികം ശക്തി-

യോടെ സ്വപ്നം പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു.

വർഷങ്ങൾ യാത്രയിലെ കാഴ്ചകളെന്നപോലെ ഓടിമറഞ്ഞതായി തോന്നിപ്പോകുന്നു.

വിശ്രമജീവിതത്തിലേക്ക് കടക്കുമ്പോഴേക്കും അവർക്കും ഒരേപോലെ വിശ്രമത്തിലേക്ക് വന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇരുവരുടെയും വിശ്രമജീവിതത്തിനിടയിൽ അസ്വാരസ്യത്തിന് തിരികൊളുത്തുന്നത് മകൾ തന്നെ. അക്ഷരദീപങ്ങളെ പതിയെപ്പതിയെ ജ്വലിപ്പിച്ച് വിളക്കെണ്ണയിൽ മുങ്ങിത്തെളിഞ്ഞു.

ഉദ്യോഗക്കയറ്റത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ മറ്റൊരു കോണിലേക്ക് പറന്നുപോയ മകനും ഉം കുടുംബവും.

പെൻഷൻ ഫണ്ടിനുള്ള ക്യൂവിലുമായി സമയം ചെലവഴിച്ച് പോന്ന ഭർത്താവ്.

മത്സരബുദ്ധിയോടെ തല ഉയർത്തിനിൽക്കുന്ന ഫ്ലാറ്റ് സമുച്ചയങ്ങളെ നോക്കി സമയം ചെലവിട്ട പകൽനാളുകൾ.

ചെറിയ മട്ടുപ്പാവിൽ വെയിൽ വരച്ചിടുന്ന ചിത്രങ്ങളെ നോക്കി മനസ്സിലോരോന്നും കോർത്തെടുത്തു.

കൊടിയ വേനലിൽ തിളച്ചുമറിയുന്ന ഒരിടത്തു വച്ച് മാത്രം സൗഹൃദത്തിലേക്ക് ആ സൗഹൃദം പിച്ചനടന്ന്

ഒഴുകുന്ന ചമ്പാനദിയിലെ ഓളങ്ങൾ പോലെ ~~[illegible]~~ അവരുടെ മനസ്സും കലുഷിതമായി.

കുറച്ചുകാലമായി പറഞ്ഞുപോയ രാജധാനി എക്സ്പ്രസിന്റെ ശബ്ദം അവരെ വിളിച്ചുണർത്തി.

ഓർമകളെ മനസ്സിന്റെ കോണിലിട്ട് പൂട്ടിവെച്ച് അവർ വന്നു നിന്ന വഴിയിലെ വേലിക്കമ്പാടം കഴിഞ്ഞ് വിശാലമായ മുറ്റമുള്ള വീട് നോക്കി നിന്നു.

പിന്നെ തെല്ലൊരു സംശയത്തോടെ വീട്ടിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നു.

മുറ്റത്ത് ഉണക്കാനിട്ട കൊപ്രകൾ കട്ടെടുക്കാൻ വരുന്ന കാക്കകളെ കണ്ണാടി ~~[illegible]~~ അടിച്ച് ഓടിച്ചിരുന്ന ~~[illegible]~~ പെൺകുട്ടി, അവരെ കണ്ടപാടെ ഓടി അകത്തു കയറി.

~~[illegible]~~ കുറച്ചുനേരം മുറ്റത്തിന്റെ അതിരിലെ കുളമാവിൽ ഒട്ടുമാവിന്റെ പ്രതിബിംബം വെയിൽ വരച്ച ദൃശ്യചിത്രമായി തെളിയുന്നതും ഇടയ്ക്കിടെ മായുന്നതും നോക്കിനിന്നു.

പിന്നിൽ മുരടനക്കം കേട്ട് അവർ തിരിഞ്ഞു-നോക്കി.

"ചെറിയൊരു സംശയത്തോടെ വാതിൽക്കലെത്തിയ [illegible] ~~[illegible]~~ അത്ര ചെറുപ്പമല്ലാത്തതും മധ്യവയസ്സിലേക്ക്

നടക്കാനിരുവില്ലാത്ത വൃദ്ധനോട് അവർ ചോദിച്ചു:

"ദീപാഞ്ജലിയുടെ വീട്?"

"അത് ഇത് തന്നെയാ." ശബ്ദത്തിലെ പതിയിരുന്ന സേതു രവിയാണോ?"

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ചോദ്യം അവരെ ആവശ്യമില്ലാതെ വിയർപ്പിച്ചു.

"ആകെ വിയർക്കുന്നുണ്ടല്ലോ!, മാഡം ഇരിക്ക്.. കുടിക്ക് ആള് തെറ്റില്ല."

അടുത്ത് നിന്ന കൊച്ചുപെൺകുട്ടി നീട്ടിയ കസേരയിലേക്ക് അവരിരുന്നു.

അകത്തേക്ക് കുട്ടി ഓടിപ്പോയപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

"ദീപാഞ്ജലി എന്റെ മോളാ. ഇവിടെ നിന്ന കുട്ടി. ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ വന്ന കഥ കണ്ടിട്ട് വന്നതാണെങ്കിൽ ആ ദീപാഞ്ജലി എന്റെ ഭാര്യയാ. മോൾടെ പേര് എഴുതി അവളയച്ചതാ."

അയാളുടെ വാക്കുകൾ കാതിൽ മുഴങ്ങുമ്പോൾ അക്ഷരങ്ങൾ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനസ്സിലെ ചങ്ങല കിലുങ്ങുന്നത് അവർ കേട്ടു.

"അവളുടെ കഥയാണ്.. മാഡം.. ചെല്ല്:"

അകത്ത് ചെന്നപ്പോൾ അടുക്കളയിൽ തിരക്കിട്ട് പാത്രങ്ങളോട് മല്ലിടുന്ന ഒരു യുവതിയെയാണ് അവരവിടെ കണ്ടത്.

യുവതി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ സേതുലക്ഷ്മിയെ കണ്ട്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

പിറകെ അകത്ത് സേതുവിന്റെ പിന്നിലൂടെ നടന്നു വന്ന ഭർത്താവ് പറഞ്ഞു: "നീ കൊതിച്ചിരുന്നില്ലേ കാണാൻ, ആ ആള് ഇപ്പോ മുന്നിൽ. നീ മോളുടെ പേരിൽ എഴുതിവെച്ച ആ കഥ ഞാനയച്ചിരുന്നു. അത് വായിച്ച് നിന്നെ കാണാൻ വന്നതാ."

തങ്ങളുടെ മനസ്സുകൾ വായിച്ച അയാളെ അവർ രണ്ടുപേരും ഒരു പോലെ അല്പനേരം അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി നിന്നു.

പിന്നെ അവർ അവളെ കെട്ടിപിടിച്ചു.

"മാധവം ശ്രീ ഇനി സ്വന്തം പേരിൽ എഴുതും. ഞാൻ എഴുതിച്ചോളും, ശ്രീദേവി ചന്ദ്രകുമാർന് വച്ചിട്ട്. അത് അവളുടെ തൂലിക പേരാണ്."

നിറകണ്ണുകളോടെ സേതു പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ ശ്രീദേവിയും അയാളും അനുഗമിച്ചു.

വേലി കവാടത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഒന്നു കൂടി

(Note: Graded articles may be published in schoolwiki. So, Write neatly. Don't fold paper. Don't write overleaf).

തിരിഞ്ഞു നോക്കി ശേഷം നടന്നു.

ശ്രീദേവിയുടെ ഭർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ ആ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഭാര്യയെഴുതിയ കഥ അവൾ പോലുമറിയാതെ ഒരു ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലയച്ച ഭർത്താവ്.

പെട്ടെന്ന് ആ പണ്ട് അച്ഛൻ തന്നോട് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ അവളോർത്തു.

"നീ അമ്മേപ്പോലെയാ. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസം. അവൾക്ക് പേട്യാ. നിനക്ക് അതില്ല. അവള് എന്നെ കാണിക്കാണ്ട് എഴുതിയ കവിതകളൊക്കെ ഞാൻ അവള് കാണാണ്ട് വായിച്ചിരുന്നു. പലതവണ. എവിടേലുമൊക്കെ അയയ്ക്കണംന്ന് കരുതി. പിന്നെ മറന്നു."

അഗ്നിനാളങ്ങൾ അമ്മയെ ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോൾ [illegible] അച്ഛന്റെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ തെളിഞ്ഞു മറിഞ്ഞിരുന്ന ഈ വാക്കുകൾ അമ്മ വായിച്ചിരുന്നോ??

"തനിക്ക് എഴുതണ്ടേ, അതോ ഞാനെഴുതോ?? പത്തും പേട്യം. എഴുതുകയാണെങ്കിൽ പൊയ്ക്കോളും. മുകുന്ദ കൊടുത്ത് ചുരുണ്ട എനിക്കും വേണം." ശ്രീദേവിയേടത്തി ശേഷം ഖിൽ ഞെട്ടിച്ചു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഓർത്തെടുത്ത് തിരികെ തിരിച്ചു.

ഉ. പോലെ അവർക്ക് പൊള്ളി.

നഗരത്തിലെ തന്റെ ഫ്ലാറ്റിനു മീതെയുള്ള ഒറ്റ ആകാശം കരിഞ്ഞു കിടക്കയാവും.

അവർ വഴിയിൽ നിന്ന് നോക്കവേ ആകാശത്ത് ചിറകു വിരിച്ച് പറന്നുകളുന്ന പക്ഷികളെ [illegible] കണ്ടു.

പണ്ടെങ്ങോ മനസിൽ വെച്ച് അണഞ്ഞുപോയ ദീപങ്ങൾ പ്രകാശിച്ചതായി തോന്നി.

കരിയിലകൾ കൂടിക്കിടന്ന ചെമ്മൺപാതയിലൂടെ അവർ നടന്നു നീങ്ങി.

അനന്തമായ ആകാശത്ത് നിറഭേദങ്ങളില്ലാതെ എല്ലാ വർണങ്ങളിലുമുള്ള പക്ഷികൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ പറന്നുയർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.